

[Glønborg]

Derfor harmer det mig, at Udenrigsministeriet har arbejdet så langsomt med denne sag, og jeg synes også, at statsministeren burde lade sin udenrigsminister vide, at det er for sent, når udenrigsministeren først den 18. september skriver til gruppeformændene og spørger os, om grupperne kan tiltræde, at statsministeren skriver under på ratifikationen den 30. september.

At der stadig ikke eksisterer en officiel oversættelse af konventionen, hvis engelske tekst man for 99 pct.'s vedkommende har kendt siden marts 1989, er dybt utilfredsstillende – for at sige det i et pænt sprog – men da det er den originale tekst, vi ratificerer, bør dette ikke forsinke sagen, og derfor gav jeg på Kristeligt Folkepartis vegne tilslutning og regnede med, at alle partigrupperne ville gøre det samme, når nu regeringen endelig var klar til at ratificere uden forbehold.

Stor blev min overraskelse og endnu dybere min skuffelse, da jeg blev klar over, at Socialdemokratiet og SF havde sagt nej og derved yderligere forsinket ratifikationen af dette vigtige dokument. Begrundelsen er ifølge aviserne, at de to partier mener, at Danmark ikke helt overholder alle konventionens paragraffer. Det mener jeg sandelig heller ikke at Danmark gør, og derfor haster det med at få ratificeringen gennemført, sådan at vi med konventionen i ratificeret tilstand i hånden kan kræve de forhold ændret, hvor vi mener, at det danske samfund ikke behandler børn godt nok.

Nu har Socialdemokratiet og SF opnået både at drille statsministeren og at få skylden for, at vi ikke kan gå ind i det nye folketingsår med en ratificeret konvention om barnets rettigheder.

Nu må den sag hurtigt på Folketingets dagsorden, og jeg spørger regeringen: Hvornår sker det? Børnene venter!

Margrete Auken (SF):

Natten til den 1. september skete der faktisk lidt af en sensation. Alverdens klimaeksperter, med FN's regeringsudpegede forskere i tusindtal som baggrund, 300 var forsamlede i Sundsvall i Sverige, meldte ud i enighed – hvad man sjældent har set før – at atmosfærens koncentration af det, man lidt teknisk kalder langlivede drivhusgasser, stiger og stiger og stiger.

Fortsætter vi, sådan som vi gør i øjeblikket, med at afbrænde fossile brændstoffer, altså energi, fortsætter vi med at leve, som vi gør nu, vil koncentrationen blive ved at stige igennem hele næste århundrede og først stabilisere sig på et betragteligt højere niveau hen imod slutningen af næste århundrede, og så vil vi – og det er de også enige om – komme til at opleve temperaturstigninger på kloden i et omfang, som man ikke har set før. Der er usikkerhed, om det vil være 0,2° pr. tiår, eller om det vil være 0,5, så stort er udsvinget. I begge tilfælde er det dramatisk meget. Der er også usikkerhed om, hvor der bliver oversvømmelse, hvor bliver der ørken, hvor det bliver umuligt for mennesker og planter at leve, og hvor der bliver helt ændrede livsbetingelser. Den usikkerhed er nemlig af en sådan art, at først når vi står midt i hele miseren, kan man se, hvad der faktisk vil ske. Men klimaeksperterne var enige om, at vi er i færd med at sende vores Jord ud i et uhyggeligt, grumt eksperiment, hvis vi ikke griber ind nu og gør noget radikalt.

Derfor kom disse forskere – og husk nu på, det var ikke bevægelsernes, det var ikke Greenpeace's, det var ikke naturfredningsforeningernes forskere, men FN-regeringernes udpegede forskere – frem og meddelte i enighed, at hvis ikke vi globalt skærer ned på de langlivede drivhusgasser, og her drejer det sig først og fremmest om CO², altså om kultveilte, med mere end 60 pct. – formanden for komiteen, den svenske klimaforsker Bert Bolin, har sagt, at det i vores ende af verden betyder, at vi skal skære ned med 80 pct. – går det galt, og at nedskæringen skal ske omgående.

Gør vi ikke det, kommer vores børn og børnebørn til at stå i en fuldstændig umulig situation. Vi kan synes, det er svært, vi kan synes, det er næsten uoverkommeligt, men det bliver langt mere uoverkommeligt, jo længere man venter, og vi har altså ikke 10-20 år at løbe på. Desværre siger disse mennesker også, at selv Brundtlandkommissionens anbefalinger er alt for svage. Nøjes vi med at følge dem – og det kan vi dårlig nok finde ud af endnu – vil atmosfærens koncentration af drivhusgasser først stabilisere sig igen hen imod slutningen af næste århundrede og stadig væk på et betragteligt højere niveau, end vi har nu.

Vores børn spørger os, når de hører, at det er sådan fat, hvornår vi skynder os at komme i